

Gárdonyis Hírek Gárdonyis Hírek Gárdonyis Hírek Gárdonyis Hírek Gárdonyis Hírek

Kedves Szülők! Kedves Növendékek! Kedves Érdeklődők!

A Gárdonyi Zoltán Református Alapfokú Művészetoktatási Intézmény a 2008-2009-es tanévben is meghirdeti művészetoktatási tevékenységét az alábbi tanszakokon:

- Zeneművészeti ág: hegedű, zongora, furulya, klarinét, szaxofon, gitár, trombita
- Iparművészeti ág: kerámia
- Táncművészeti ág: néptánc

ÚJ! ■ Szín- és Bábművészeti ág: színjáték

A zeneművészeti ág tekintetében új növendék feltételére ebben a tanévben nincsen lehetőségünk, a már tanulmányait megkezdett növendékeket várjuk.

Csoportos oktatásainkra várjuk az új érdeklődőket is, ahol megfelelő számú jelentkező esetén új csoportokat is indítunk (néptánc, kerámia, színjáték).

Beiratkozni 2008. augusztus 26-tól az intézmény székhelyén (Damjanich u. 21.) lehet a féléves térítési- és eszközhasználati díj befizetését igazoló csekk bemutatá-

sával. A csekk beszerezhető az intézmény iskolatitkárnál munkanapokon 8⁰⁰-16⁰⁰ között.

Térítési díj a 2008/2009-es tanévben: **6.000 Ft / félév**

Tandíj a 2008/2009-es tanévben: **12.500 Ft / félév**

Tandíj fizetésre az kötelezett, aki egyidejűleg másik művészetoktatási intézménybe is jár, s nyilatkozik arról, hogy az állami támogatást a másik intézmény veheti igénybe.

Eszközhasználati díj a 2008/2009-es tanévben:

5.000 Ft / félév

A jegyzői igazolással rendelkező növendékek mentesülnek a térítési díj, valamint tandíj fizetési kötelezettség alól.

Intézményünk **évnnyitó istentiszteletére 2008. augusztus 31-én 10⁰⁰-tól** kerül sor a biharkeresztesi **Református Templomban**.

További tájékoztatás az intézmény iskolatitkárától kapható.

református szubjektív avagy Van-e létjogosultsága ma a művészetoktatásnak?

A görög ember, ha kilépett otthonából, kultúrát lélegzett be a piacon is. Elmondható-e ma ugyanez? Gyermkeink fejlődését oly' mértékű információ áradat veszi körül, melyből a legrutinosabb és legeltökéltebb szülő sem tud kellő mértékben szelektálni. Egyszerűen lehetetlen versenyre kelni a reklámhaddal, a sok értéktelen giccsel. Ha szerencsénk van, időnként utunkba kerül egy-egy valódi értéket képviselő könyv, film, tevékenység, közösség, vagy épp személy, de jószándékunk ellenére is bizony keveset tehetünk a minket érő hatások ellen.

Ma, ha kilépünk az utcára, a legkevésbé kultúrát találunk ott. Találunk viszont eldobott szemetet, magányos, ideges, rohanó, a jogait kiabáló, türelmetlen embertömeget. Látjuk, hogyan „kell” átgázolni másokon, hogy érvényesüljünk, tudatlanul is tanuljuk azokat a praktikákat, melyekkel bármily kicsiny előnyre tehetünk szert itt, vagy ott, és sokszor gyermekeinkben is ezt látjuk viszont, holott mi a legjobbat akarjuk nekik.

De van egy rétege a társadalomnak, amire időnként rácsodálkozunk. Rohanásaink között meglátjuk benne a szépet, a tiszteletreméltót, a sok munkával elért teljesítményt, a harmóniát. Irigylésre méltó – gondoljuk, és megyünk tovább. Néha a közelébe kerülünk mi is, esetleg meg is állunk, be is kapcsolódunk kicsit, vagy a gyereket küldjük, hogy egykori álmait megvalósítsa. Azonban hamar kiránt bennünket a „menni kell, mert ebből nem lehet megélni” vezérgondolat, s csak nosztalgiával emlé-

kezünk arra az időre, mely rövidsége ellenére is marandó, dédelgetendő része lett életünknek.

E réteg tagjai azok, akik minden életkörülmény között meg tudják teremteni maguk körül a harmóniát. Mert képesek teremteni. Valamit, ami önmagukból való, amit csak ők tudnak, csak ők adhatnak. Zenélnek, táncolnak, festenek, írnak, játszanak, tárgyakat készítenek. Egyedül, vagy közösségben. A maguk öröme, és mások kedvére. Örömeinkben és bánatukban is. És az alkotással, a teremtéssel egyidejűleg megtanulják (ugyancsak tudatalatti módon), hogy művészetekkel foglalkozni, művészetre költeni százszorosan, ezerszeresen megtérülő tevékenység. Mert túl azon, hogy végtelen örömforrás, s az önkifejezés egyik legtökéletesebb eszköze, a közösség által elfogadást, toleranciát, önmagunk felvállalását tanítja. Egyszerre nevel kitartásra és alázatra. Megtanít szelektálni a minket körülvevő hatásokból, megtanítja a hasznos és tartalmas időtöltést, csakúgy, mint észrevenni a szépet mindenben és mindenki. Közben pedig olyan képességeink fejlődnek „észrevétlenül”, melyek életünk hétköznapi területein is gyümölcsöket teremnek, így családunk, barátaink, tanulmányi eredményeink és munkánk is jobbá válnak általa. S ha bármely művészeti ágban közösséget vállalunk másokkal, mindez megsokszorozódik.

Ezek tükrében felteszem a kérdést: van-e tehát létjogosultsága ma a művészetoktatásnak?

Kovács Mónika